

μων κατὰ τῆς θύρας καὶ προσεπάθουν ν' ἀναβῶσιν ἐπὶ τῶν παρθύρων, ἅτινα εἶχον ἰσχυρὰ παραθυρόφυλλα, ἐξητάζομεν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης καὶ τὰ περικυκλοῦντα ἡμᾶς ἀντικείμενα.

Δὲν εὗρομεν εἰμὴ τοίχους γυμνοὺς καὶ γῆν παχεῖαν· λίθινον θρανίον ἐξετείνετο κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τούτων, εἰς μίαν τῶν γωνιῶν ὑπῆρχεν ὀλίγον ἄχυρον κατὰ τὸ ἡμισυ ἐφθαρμένον, ἀλλὰ πлагίως αὐτοῦ ὑπῆρχε θησαυρὸς ἀνεκτίμητος· ποσότης ξύλων ἱκανὴ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας κατὰ παγετῶδους ψύχους. Ὁ γηραιὸς ὑπρέτης δὲν ἀπώλεσεν οὐδὲ στιγμὴν ὅπως τὰ χρησιμοποίησῃ καὶ μετ' ὀλίγον εὐεργετικὴ πυρὰ ἔλαμπε ἐν τῷ μέσῳ τῆς καλύβης. Ὁ καπνὸς ὑψοῦτο πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ ἐξήρχετο διὰ τινος τῶν ὀπῶν τούτων τῆς στέγης, ὥς μεταχρῆνιζόνται συνήθως ἐν ταῖς τῶν κυνηγῶν καλύβαις.

Ἀνέπνεον ἤδη πλέον ἐλευθέρως, παρετήρουν μετὰ μεγαλειότητος ἡσυχίας τὴν προσφιλεῖ μου ἀδελφὴν· ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρανίου, προσπαθοῦσα νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν θαλαμηπόλον, τὴν ὁποίαν ὁ Ῥόσκος εἶχε κατακλίνει ἐκεῖ. Σταγόνες τινὲς πνευματώδους πρὸς τὴν ἐπανεφερόν ἐπὶ τέλους εἰς ἑαυτὴν καὶ συνηθροίσθημεν πρὸς τὴν πυρὰν, ἧς ἡ ζωογόνος θερμότης ἐπέφερε τὸ καλὸν τῆς ἀποτέλεσμα ἐφ' ὅλων ἡμῶν.

Ἐνῷ δὲ ἠκούομεν τοὺς φοβεροὺς ἐχθροὺς μᾶς, συνεχαιρόμεθα ἀλλήλους διότι διεφύγομεν αὐτούς. Ἡ θαλαμηπόλος ἀπαλλαγιστὴς τῆς ἐκ τοῦ φόβου παραλυσίας, ἤρχισε νὰ διηγεῖται μετ' ἀνεκτικότητος τῶν στωμυλίας πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὑποφέρει καὶ πῶς, καθ' ἑκάστην στιγμὴν, ἐφοδεῖτο μήπως ἴδῃ πηδῶν ἐν τῷ ἐλκλήθρῳ ἐν τῶν λυσσαλέων τούτων θηρίων ἵνα μᾶς καταπῇ ὅλους, κατὰ τὴν ἐκρηκτικὴν αὐτῆς.

Ἐκράτουν τὴν χεῖρα τῆς Ἀνινίας· τὰ βλέμματα ἡμῶν συντητήθησαν καὶ ἠδυνήθημεν ν' ἀναγνώσωμεν ἐν αὐτοῖς τὴν φαιδρὴν τέραν ἐντύπωσιν τῆς ἀπολυτρώσεως ἡμῶν.

Μόνον ὁ γέρων Ῥόσκος ἐφαίνετο ἀναισθητος εἰς τὴν εὐνοίαν· ἦν ὁ οὐρανὸς εἶχε παρεχωρήσῃ ἡμῖν. Ἐρριπτε βλέμματα σκυθρωπά εἰς τὰς φλόγας· τὸ μέτωπόν του ἦτο σύννουν καὶ ἀπὸ πρὸς τοῦ εἰς καιρὸν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν. Ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκε